

1

‘Ik heb de toetsen nagekeken,’ zegt meneer Winkelberg terwijl hij de deur achter zich dichttrekt. ‘Het was niet slecht.’

Niet slecht? lekker positief weer.

Winkelberg begint met het uitdelen van de geschiedenistoetsen. ‘Jammer Britt.’

Ik kijk op en zie Winkelberg een toets voor mijn neus neerleggen. Een vijf. Zuchtend stop ik hem in mijn tas terwijl ik in mijn hoofd een snelle berekening maak. Ik sta nog een zes gemiddeld, dus dat valt mee.

Twee tafeltjes voor mij zit Hannah. Haar donkerbruine krullen worden samengehouden door een sjaaltje met bloemen. Ze stopt een krul terug achter haar oor terwijl ze haar toets bekijkt.

‘Een 8!’ roept ze vrolijk naar Ellie die naast haar zit.

Ik rol met mijn ogen. Natuurlijk heeft zij een 8. Alles gaat haar makkelijk af. Als ik zo populair was als Hannah zou ik ook goede punten halen, vegetariër zijn en niet bang zijn om mijn mening te geven. Maar de hele dag proberen te overleven hier kost ook energie. Het liefste ben ik buiten in de natuur, waar het rustig is en waar de wereld om je heen niks geeft om hoe je bent of wat je doet. In tegenstelling tot deze wereld genaamd school.

‘Wat is er met school?’ vraagt Felix, die naast me zit.

Ik schrik. Zei ik dat hardop? ‘Niks,’ reageer ik kortaf. Felix is eigenlijk de enige in de klas met wie ik echt praat, de slimme jongen. Hij kwam in de brugklas zonder vrienden. Net als ik. En dat maakte ons vrienden.

‘Dit klopt niet,’ hoor ik ineens door de klas.

Ik kijk om, maar de stem herken ik uit duizenden. Het is Maik.

‘Meneer, dit klopt niet,’ zegt hij nog een keer en hij wijst naar zijn toets. Zijn donkere, bijna zwarte, haren hangen voor zijn mooie bruine ogen. Hij veegt ze uit zijn gezicht, waardoor het nog warriger wordt dan het al was. Warrig staat hem goed, concludeer ik.

‘Wat niet?’ vraagt Winkelberg zuchtend terwijl hij richting Maiks tafel loopt. Maik is sinds dit jaar nieuw in onze klas. Hij is de rebel die, zoals hij het zelf noemt, ‘strijdt voor gerechtigheid’. Zo heeft hij in zijn eerste jaar al regelmatig conflicten gehad met leraren over toetsen, lesonderwerpen of wanneer hij opkwam voor leerlingen die volgens hem niet goed werden behandeld. Hij heeft altijd zijn woordje klaar, maar hij laat weinig over zichzelf los. Jongens vinden hem daarom irritant en betweterig, meiden vinden hem interessant en mysterieus. Ik dus ook. Al maanden hoop ik ooit met hem te praten, maar tot nu toe ben ik nooit verder gekomen dan een ‘hoi’ en ‘weet jij in welk lokaal we les hebben?’ Telkens als ik hem zie, sla ik dicht. Ik voel het ongemak weer opkomen, denkend aan deze momenten. Hij vindt mij vast te basic. Saai. Gewoontjes. In ieder

geval allesbehalve interessant. Ik roep geen meningen door de klas. Kom niet op voor andere leerlingen. En heb geen uitgesproken uitstraling, zoals hij met zijn grafische shirts en ribbroeken. Ik kijk naar beneden naar de kleding die ik vandaag heb aangetrokken: een donkere spijkerbroek, met daarop mijn favoriete oversized lichtblauwe T-shirt. Mijn lievelingskleur. Misschien als hij wist hoe vaak ik het met hem eens ben, wanneer hij weer eens wat door de klas roept, zou hij zien dat ik niet zo saai ben als ik lijk. Het idee alleen bezorgt me klamme handen. Nee, ik blijf veilig in mijn schulp. Opgewonden kijk ik achterom en probeer mee te luisteren naar wat hij deze keer te melden heeft, maar helaas kan ik het net niet horen.

‘Vermoeiend hè?’ zegt Felix terwijl ik me terug omdraai.

Ik haal mijn schouders op. ‘Hij durft tenminste.’ In tegenstelling tot ik, denk ik erachteraan.

‘Whatever.’ Felix rolt met zijn ogen.

De bel gaat, het is pauze. Terwijl ik gebukt mijn tas inpak voel ik een dreun tegen mijn schouder.

‘Au?’ zeg ik geïrriteerd terwijl ik opkijk. ‘Kijk uit waar je—’ Abrupt val ik stil. Het is Maik. Meteen voel ik mijn wangen rood worden.

‘O, sorry,’ zegt hij snel en...